

Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2021 r. – Republika Czeska / Rzeczpospolita Polska**(Sprawa C-121/21)**

(2021/C 138/30)

Język postępowania: polski

Strony*Strona skarżąca:* Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, L. Dvořáková i J. Vlácil, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Rzeczpospolita Polska**Żądania strony skarżącej**

Republika Czeska wnosi do Trybunału o:

- orzeczenie, że Rzeczpospolita Polska:
 - umożliwiając wydłużenie terminu obowiązywania koncesji na wydobywanie węgla brunatnego o 6 lat bez przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy 2011/92⁽¹⁾ w związku z art. 4 ust. 4–6, art. 5 ust. 1 i 2, art. 6, 7, 8 i 9 tej dyrektywy;
 - umożliwiając wyłączenie zainteresowanej społeczności z procedury udzielania koncesji na działalność wydobywczą uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 6 ust. 2–7, art. 7 ust. 5, art. 8, art. 9 i art. 11 ust. 1 dyrektywy 2011/92;
 - nadając decyzji OOS² rygor natychmiastowej wykonalności uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 11 ust. 1 dyrektywy 2011/92;
 - nie włączając do decyzji OOS² ewentualnej procedury na wypadek braku udzielenia zgody na zastosowanie w odniesieniu do wskazanych części wód odstępstw przewidzianych w art. 4 ust. 5 dyrektywy 2000/60⁽²⁾ uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 4 ust. 1 lit. a) pkt ii) oraz lit. b) pkt ii) dyrektywy 2000/60;
 - uniemożliwiając dopuszczenie zainteresowanej społeczności i Republiki Czeskiej do udziału w procedurze udzielenia koncesji wydobywczej obowiązującej do 2026 r. uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 6 ust. 2–7, art. 7 ust. 1, 2 i 5 oraz art. 8 dyrektywy 2011/92;
 - nie publikując koncesji wydobywczej obowiązującej do 2026 r. i nie podając jej do wiadomości Republice Czeskiej w zrozumiałej formie uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 9 ust. 1 i 2 dyrektywy 2011/92;
 - uniemożliwiając wszczęcie sądowej procedury odwoławczej od koncesji wydobywczej obowiązującej do 2026 r. uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 11 ust. 1 dyrektywy 2011/92;
 - nie publikując koncesji wydobywczej obowiązującej do 2026 r. uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 7 dyrektywy 2003/4⁽³⁾;
 - nie udzielając kompletnych informacji związanych z procedurą udzielenia koncesji wydobywczej obowiązującej do 2026 r. uchybiła zobowiązaniom wynikającym z zasady lojalnej współpracy z art. 4 ust. 3 TUE;
 - nie uwzględniając w wystarczającym stopniu w koncesji wydobywczej obowiązującej do 2026 r. decyzji OOS² uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 2 ust. 1 w związku z art. 4 ust. 1 dyrektywy 2011/92;
 - nie uwzględniając w koncesji wydobywczej obowiązującej do 2026 r. w dostatecznym stopniu wszystkich warunków dotyczących środowiska uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 8a ust. 1 lit. b) dyrektywy 2011/92;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca opiera swą skargę na zarzutach dotyczących naruszenia dyrektywy 2011/92, dyrektywy 2000/60 i dyrektywy 2003/4 oraz traktatu UE (zasada lojalnej współpracy).

1. Rzeczpospolita Polska ustanowiła w prawie krajowym przepisy, zgodnie z którymi można przedłużyć koncesję na wydobywanie węgla brunatnego o 6 lat bez przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko i zgodnie z którymi postępowanie w sprawie udzielenia koncesji na działalność wydobywczą jest w większości przypadków niepubliczne. W ten sposób dopuściła się naruszenia dyrektywy 2011/92.
2. Rzeczpospolita Polska naruszyła dyrektywę 2011/92 ze względu na to, że nadała rygor natychmiastowej wykonalności decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przedsięwzięcia polegającego na wydłużeniu okresu i rozszerzeniu działalności wydobywczej w kopalni Turów do 2044 r., efektem czego wyłączyła w przypadku tej decyzji możliwość skutecznej ochrony prawnej. Rzeczpospolita Polska naruszyła również dyrektywę 2000/60 ze względu na to, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach nie obejmuje w odpowiedni sposób całego okresu trwania przedsięwzięcia z punktu widzenia wpływu wydobywania na stan części wód.
3. Rzeczpospolita Polska naruszyła dyrektywę 2011/92 ze względu na to, że uniemożliwiła dopuszczenie zainteresowanej społeczności i Republiki Czeskiej do udziału w procedurze udzielenia ostatecznej koncesji na działalność wydobywczą w kopalni węgla brunatnego Turów do 2026 r., że nie opublikowała wydanej koncesji i przesłała ją Republice Czeskiej z opóźnieniem i w niekompletnej postaci, że polskie prawo stoi na przeszkodzie weryfikacji takiej koncesji przez zainteresowaną społeczność, a także ze względu na to, że w tej koncesji nie uwzględniono należycie wpływu na środowisko. W ten sposób Rzeczpospolita Polska dopuściła się też naruszenia dyrektywy 2003/4 i zasady lojalnej współpracy z art. 4 ust. 3 TUE.

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz.U. 2012, L 26, s. 1).

(²) Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. 2000, L 327, s. 1; wyd. specj. 15/05, s. 275).

(³) Dyrektywa 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylająca dyrektywę Rady 90/313/EWG (Dz.U. 2003, L 41, s. 26; wyd. specj. 15/07, s. 375)

Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2021 r. – Węgry / Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-156/21)

(2021/C 138/31)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Węgry (przedstawiciele: M.Z. Fehé, i M.M. Tátrai, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Parlament Europejski i Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2020/2092 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ogólnego systemu warunkowości służącego ochronie budżetu Unii (¹).

Subsydiarnie

— stwierdzenie nieważności następujących przepisów rozporządzenia 2020/2092:

— artykuł 4 ust. 1,

— artykuł 4 ust. 2 lit. h),